

Ik ben slechts de nar

Van Roland Smulders verschenen eerder:

Een spoor van Adam, roman

Geef mij de schuld, roman

Parels en draken, columns

Weg naar de vrijheid, roman

Bij deze dan, columns

Gewoon anders, verhalen

De stoel van Fred, verhalen

Ze doen het er gewoon om, columns

Palabinda, verhalen

Raar blijft het, columns

Tegen het licht, columns

Ik bedoel maar, columns

Het is maar hoe je het bekijkt, columns

Corona en andere ongemakken, columns

Geen zorgen, columns

Met het oog op Oisterwijk, columns

Luis in de pels, columns

Diepzinnig bezig, columns

Een passend woord, columns

Achter het rookgordijn, columns

Er komt geen einde aan, columns

Een soort proteststem, columns

Kritische notenkraaker, columns

Ik ben slechts de nar

Roland Smulders

Schrijver: Roland Smulders
Coverontwerp: Roland Smulders
ISBN: 9789464486506
© 2022 Roland Smulders

Snel mee stoppen

De Groningse universiteit stopt onder druk van de publieke opinie met de lessen 'kritisch denken'. Deze lessen worden namelijk gegeven door iemand die complotten rondstrooit als pepernoten en dat vinden de studenten in Groningen kennelijk heel vervelend. Je zou ook kunnen zeggen dat de betreffende docent niet wist over te brengen dat die studenten moeten leren zelf een mening te vormen en dat zij niet blind mogen varen op wat een of andere joker voor de klas staat uit te kramen. Wie alleen door het leven kan als iemand hem of haar bij het handje neemt, moet er misschien eens over nadenken of het vak 'kritisch denken' wel zo'n gelukkige keus is.

Vroeger was het onderscheid tussen de universiteit en het hoger onderwijs er vooral in gelegen dat universitaire studenten geacht werden zelf te kunnen nadenken. Tot in den treure werd er met de paplepel ingegoten dat 'liegen alsof het gedrukt staat' niet voor niks een gezegde is. Dat vertrouwen op het eigen oordeel schijnt niet meer aanwezig te zijn bij de studenten in Groningen en nu dus ook niet meer bij de leiding van de instelling.

'Laten wij er maar snel mee stoppen', besloten de hooggeleerde bestuurders van de universiteit, toen duidelijk werd dat hun studenten het aanbod van het kritische denken niet konden dragen. De vroede vaders en moeders zaten er niet op te wachten door Margriet van der Linden op het matje te worden geroepen. Wat ik nog kan begrijpen ook. De ontvangst daar heeft toch vaak iets weg van spitsroedenlopen als Margriet van mening is dat zij het gelijk aan haar kant heeft. Doorgaans dus, want Margriet is iemand met een stellige overtuiging.

Tijdens het lezen van het bericht dacht ik In eerste instantie dat het over de vakgroep ging die bij de Vrije Universiteit in Amsterdam ook bezig is met het promoten van kritisch denken. Met name het kritische denken over de mensenrechten in China. Meer in het bijzonder dat het daarmee best goed gesteld is naar de mening van de leden van die vakgroep. Hoewel ik zelf altijd aandring op zorgvuldig lezen, duurde het even tot ik in de gaten kreeg dat de universitaire wereld in Nederland geplaagd wordt door meer nesten van vrijdenkers. 'Mea culpa' zal ik maar zeggen. Ook ik ben niet onfeilbaar.

Natuurlijk hebben al die vrijdenkers ergens wel een punt. De lieden die nu moord en brand schreeuwen zullen het niet leuk vinden, maar oordelen over wat goed en slecht is, worden toch vaak door de groep die het voor het zeggen heeft. Ik zeg zeker niet dat het moet, maar je kunt over zulke dingen wel anders denken. Zo bekeken is het niet verkeerd om studenten daar de tandjes van het melkgebit eens in te laten zetten. Hoe beter zij leren zelf over onderwerpen na te denken, hoe minder kans zij lopen later in handen te vallen van een of andere rattenvanger met rare opvattingen.

Dan weet ik genoeg

Het zou Matthijs van Nieuwkerk sieren als hij zijn excuses maakt aan Hanneke Groenteman. Deze uitspraak moet ik waarschijnlijk even toelichten. 'Wat heeft Matthijs nu weer gedaan?', zullen sommige lezers nu vragen. Zelf zou ik ook zo gereageerd hebben, toen ik nog niet wist hoe schandalig hij die aardige Hanneke heeft behandeld. Haar ineens niet meer uitnodigen als tafeldame in het programma 'De Wereld Draait Door' vanwege zoiets banaals als een door Matthijs verkeerd begrepen grapje is toch werkelijk te kinderachtig voor iemand van onze leeftijd.

En om het nog erger te maken heeft hij Hanneke vervolgens zes jaar lang rond laten lopen met de wanhopige vraag van het 'waarom in hemelsnaam'. Misschien vind ik dat nog wel het ergste. Uiteindelijk moest zij van mensen uit de entourage van Matthijs horen dat de presentator de banvloek had uitgesproken om haar ondermaatse gevoel voor humor af te straffen. Hij speelt op televisie wel de olijke peer, maar dan wel een peer die je maar beter geen strobreed in de weg kunt leggen. Een peer die je zeker niet op de hak moet nemen, als je prijs stelt op een plaatsje aan zijn stamtafel.

Er schijnt met andere woorden sprake te zijn van uitgespeelde rancune en dat valt mij zwaar tegen. Op die manier ga je niet om met een vrouw die twintig jaar ouder is. Er bestaat ook nog zoiets als respect voor de ouderdom. Je gaat je frustraties niet op een weerloos iemand botvieren. Dan ben je gewoon ziek. Met terugwerkende kracht neem ik alle lovende woorden terug die ik ooit over hem heb geschreven. Hij verdient het dat Tim Hofman hem eens tegen het licht houdt, zodat de publieke omroep hem met klem vraagt gedurende het onderzoek even in de luwte te blijven.

Hanneke was jarenlang het gezicht van het werkgelegenheidsproject voor zieltogende kunstenaars 'Sterren op het doek'. Nu ik weet heb van de moeite die Matthijs deed om haar een hak te zetten, begin ik mij toch af te vragen of de wisseling van de wacht destijds zich wel op een faire manier heeft voltrokken. Of Matthijs niet enkele telefoontjes heeft gepleegd om even te laten merken wie er in televisieland de baas is. Een kleine tip: de naam begint niet met een H. Özcan Akyol bleef in het programma van Matthijs wel een graag geziene gast. Ik weet niet of ik er te veel gewicht aan toeken, maar met de wetenschap van Hanneke in mijn achterhoofd, vind ik dat toch wel opvallend. En Hanneke maar denken dat goede vriend Matthijs bij haar laatste uitzending speciaal was gekomen om haar op een voetstuk te hijsen.

Hopelijk weet Matthijs nog ergens de grootheid vandaan te halen om met een grote bos bloemen in de arm bij Hanneke aan te bellen. 'Sorry, sorry, sorry.' Hij bedoelde het niet zo en wordt nu geplaagd door bittere spijt. Van mij hoeft hij zich niet in het openbaar te vernederen. Als ik Hanneke ineens weer zie opduiken in zijn programma, dan weet ik genoeg.

Wie niet sterk is

Waarom heeft niemand met beide voeten op de rem getrapt toen premier Mark Rutte en minister Wobke Hoekstra aankondigden een gooi te gaan doen naar een prijs voor de vrede? En om het nog erger te maken, moest in Oekraïne naarstig worden gezocht naar een gaatje in de agenda van de president daar. Die had natuurlijk ook niet gerekend op een bezoek van twee wijzen uit het westen. Ik kan mij iets voorstellen van de wanhoop die de secretariële staf overviel toen er een telefoontje kwam met de mededeling dat mister Mark en mister Wobke even enkele piketpaaltjes kwamen slaan. Waar moest de staf die Britse labradoedel dan laten? Begrepen al die lui niet dat de baas even andere zorgen had?

Maar enfin, uiteindelijk mochten onze premier en minister van Buitenlandse Zaken dan toch even komen vertellen hoe stevig zij achter Oekraïne stonden. De geschiedenis vertelt niet of de president heeft gevraagd of dat net zo stevig zou zijn als in het geval van de steun aan Afghanistan. Toch geen trainingsmissie voor Oekraïense politiemensen met een schietverbod mocht hij hopen? De man kende natuurlijk zijn klassiekers.

Nee, dat zouden Mark en Wobke niet durven aan te bieden. Stel je voor dat Rusland inderdaad aanviel en zij al die opgeleide verkeersbrigadiers moest komen evacueren. Die reputatieschade overleefde Nederland niet. Mark en Wobke dachten meer in de richting van forse sancties en de hulp van Nederlandse ICT'ers. De president hoefde zich ook geen zorgen te maken over het uitwerken van de details. Bij het weggaan brachten Mark en Wobke de boodschap wel even via de verzamelde pers over aan de boze beer in het Kremlin.

Hoewel er niks over naar buiten kwam, weet ik zeker dat de president toen heel hard op zijn tong moest bijten. Als er iets was wat zijn land in nood kon missen als kiespijn, dan was het Nederlandse hulp op het terrein van ICT. Iedereen wist dat je dan pas echt in de aap was gelogeed. De Nederlandse overheid zag niet eens kans een werkend systeem op te zetten voor het maken van prikafspraken. De hele boel ontplofte zodra honderd Groningers tegelijk probeerden in te loggen voor het aanvragen van een tegemoetkoming in de kosten. Zulke tegenvallers kon Oekraïne niet gebruiken als het Russische leger op weg was naar Kiew.

‘Hebben jullie toevallig ook nog wat in de aanbieding waarmee wij ons de Russen van het lijf kunnen houden?’, heeft de president waarschijnlijk gevraagd toen Mark en Wobke zich in hun jassen stonden te hijsen. ‘Bij voorkeur iets met een fors kaliber en de bijbehorende munitie.’ Het was vragen naar de bekende weg. Nederland had alleen nog wat afgekeurde mortiergranaten, enkele dozen met helmen en voor honderd miljoen euro mondkapjes. Als de troepen van de president die dingen nu eens tijdens het terugtrekken per ongeluk achterliet. Dan bestond de kans dat korte tijd later alle Russische soldaten in een veldhospitaal zouden moeten worden opgenomen. Wie niet sterk is, moet slim zijn.

Een lont in het kruitvat

De gemeente Amsterdam krijgt er maar geen genoeg van de arme Sinterklaas af te rossen. Nu ligt ineens ook zijn paard onder vuur, want GroenLinks wil geen evenementen met dieren meer en vindt dat de Goedheiligman maar net als iedereen met de tram moet reizen. Of nog beter: met een trein die niet in Amsterdam stopt. Op die manier ziet hij zeker geen kans stiekem uit te stappen. Na eeuwen van gedoe met die rare figuur houden de raadsleden van Amsterdam rekening met alle eventualiteiten.

Het ergste is nog, dat die Amsterdamse raadsleden betaald krijgen voor al die onzin. En nog best redelijk ook, want Amsterdam is een grote gemeente en dan hoeven raadsleden het niet voor de aalmoes te doen die de raadsleden in kleine gemeenten ten deel valt. Eigenlijk is het dan ook de bedoeling dat zij serieus werk maken van het bestieren van die gemeente, maar de raadsleden in Amsterdam hebben het tot nu toe te druk met echt belangrijke zaken, zoals letters voor de deur van het Rijksmuseum, straatnamen van vereerde schelmen en nu dus zelfs het paard van Sinterklaas.

Vroeger heb ik nooit goed begrepen waarom alle belangrijke zaken zich in Den Haag afspelen, terwijl Amsterdam toch de hoofdstad van Nederland is. Nu begin ik het echter door te krijgen. Amsterdam is een soort Urk. Wij weten dat de plaats bestaat, maar verder willen wij er het liefst zo min mogelijk mee te maken hebben. Hoogstens als er eens in de dertig jaar een nieuwe koning of koningin moet worden geïntroduceerd. In dat geval gunnen wij de hoofdstad de twijfelachtige eer te worden gesloopt door aanhangers van de dan dominante tegencultuur. Het hele leven is tenslotte een kwestie van geven en nemen.

Omdat ik nooit te beroerd ben een lont in het kruitvat te steken, werp ik maar meteen een vraag op die niemand durft te stellen. De vraag namelijk of andere gemeenten het voorbeeld van Amsterdam moet volgen. Geen evenementen met dieren meer. Ook niet tijdens het inhuldigen van een nieuw staatshoofd of met Prinsjesdag. Aangevoerd door de dwergen van Sneeuwwitje Halsema zet Nederland koers naar een betere toekomst. Het zal even slikken zijn, dat weet ik, maar uiteindelijk zullen wij ook aan die realiteit wennen.

In mijn woonplaats Oisterwijk mag de trouwe schimmel van Sinterklaas nog even rondlopen. Wij hebben er altijd wat langer voor nodig om de bocht te maken. De avant-garde van Amsterdam weet dat ook wel en houdt alleen in de gaten dat wij het proces niet onnodig lang gaan rekken. Iets wat niet ondenkbaar is. Als een uitkomst ons niet zint, kunnen wij namelijk heel onnozel uit de hoek komen. Zo in de trant van dat wij echt dachten dat gebeurtenissen op de openbare weg onmogelijk onder de noemer van evenementen konden vallen. Of dat het uitlaten van een paard is toegestaan, zolang Sinterklaas maar gebruik maakt van de uitlaatstrook en er een Piet meeloopt om de rotzooi op te ruimen.

Niet bang zijn dus

De eerste haarscheurtjes beginnen zich af te tekenen in het bolwerk van de coronabestrijding. Waarschuwde de nieuwe coronaminister Ernst Kuipers na een aantal goede gesprekken met Beau van Erven Dorens onlangs nog met veel nadruk dat wij geen al te hoge verwachtingen mogen hebben van een plan om uit de crisis te komen, aangezien het virus nooit wil doen wat wij hopen, nu is het zijn vroegere strijdmakker Diederik Gommers die olie op het vuur komt gooien. En niet zomaar een klein kannetje met olie, maar een hele tankwagen.

Diederik stond tijdens het doen van zijn gewaagde zet dan wel op het punt om zich weer te gaan richten op zijn werkzaamheden als intensivist, maar niet dan nadat hij overlegd had met gelijkgestemde zielen over een expertgroep die zich zou moeten richten op een strategie voor de lange termijn. Een groep die zou moeten bestaan uit intensivisten en virologen, maar ook uit al die deskundigen die niet mee mogen praten in het huidige Outbreak Management Team. Het bericht waaruit ik put vermeldt niet met zoveel woorden of Diederik zelf ook van plan is zijn openbare leven nog wat te rekken, maar ik neem aan dat het wel goed zit.

Opvallend vind ik de draai wel. Nog niet zo lang geleden zat Diederik nog te vertellen hoe blij hij was terug te kunnen keren naar de anonimiteit van zijn Rotterdamse intensive care. Heeft hij zich tijdens het scheren gerealiseerd dat het redden van Nederland toch ook wel zijn voordelen heeft. Elke avond thuis op de bank zitten gaat na een verblijf in de schijnwerpers vrij snel vervelen. En je komt aan de talkshowtafels ook meer interessante mensen tegen. Al is dat een overweging die

Diederik aan de ontbijttafel vermoedelijk voor zich heeft gehouden.

Nu er toch wordt gesproken over een nieuwe groep die het leven in Nederland op de lange termijn moet gaan bepalen, wil ik er toch wel een lans voor breken ook mensen op te nemen die op een andere manier over de aanpak van corona denken. Niet omdat ik het met die mensen eens ben, maar omdat wij allemaal weten dat het er uiteindelijk toch van zal moeten komen. Het schiet niet op elkaar blijvend naar het leven te staan en te wachten op het moment dat de tweespalt meer slachtoffers eist dan het virus zelf. Niemand heeft er behoefte aan dat een dikke gehaktbal zich straks geroepen voelt de orde in het land met de hulp van zijn veiligheidstroepen te komen herstellen. Zover willen wij ons ook weer niet verwijderen van het oude normaal. Niet bang zijn dus en op zoek gaan naar het gesprek. Misschien vallen de andersdenkenden met uitzondering van de zwaarste gevallen best mee als zij de kans krijgen op voet van gelijkwaardigheid mee te praten over de toekomst van Nederland. In de geschiedenis zijn meer voorbeelden te vinden van gezworen tegenstanders die achteraf prima met elkaar overweg blijken te kunnen. Het is in elk geval een mogelijkheid die ik nadrukkelijk open wil houden.

Opgeklopte verontwaardiging

De Amsterdamse burgemeester zal zich tijdens slapeloze nachten nog vaak afvragen hoe zij het kon laten gebeuren aan tafel bij haar goede vriendin Margriet van de Linden zo big time uit de bocht te vliegen. Welke demon fluisterde haar in om tijdens een beschouwend tafelgesprek over misbruik zonder waarschuwing vooraf te beginnen over handen onder rokjes? Dan weet iedereen toch dat het politieke lot is bezegeld. Waartoe dacht zij eigenlijk dat die ambtsketting is bedoeld? Toch vooral om het ambt los te koppelen van de persoon.

En dan meende zij ook nog te moeten zeggen dat zij zich als Kamerlid al netjes kleepte om niet de aandacht op het eigen lichaam te vestigen. Waarom valt zij mij met dat beeld lastig? Zoiets levert toch gewoon een 'Me Too momentje' op. Wat iemand in de vrije tijd doet, staat die iemand natuurlijk vrij, maar ik wil er helemaal niet over nadenken. Ik wil het niet, maar nu zij er zelf over is begonnen, raak ik dat beeld niet meer kwijt. Straks zijn er weer verkiezingen en dan zie ik in mijn dromen alleen nog die oude verkiezingsposter van de pacifisten voor mij. Met het hoofd van Femke Halsema. En met mij lijden nog heel veel andere Nederlanders. Zoals de voormalige bandleider bij een bekende talentenshow. En die is toch al zo snel getriggerd.

Nu doe ik het weer, realiseer ik mij iets te laat. René van der Gijp heeft nog zo gevraagd om mensen die ik niet persoonlijk ken niet bij de voornaam te noemen. Het is een redelijk verzoek, maar ik ben nu eenmaal niet iemand van de formele omgang. Als ik iemand 'meneer' hoor roepen, kijk ik altijd om mij heen om te zien tegen wie de spreker het heeft. Bovendien is mevrouw de burgemeester net zelf met haar gewaagde fantasieën binnengedrongen in mijn privésfeer. De meeste mensen die ik

ken hebben tegen die tijd al aangeboden dat wij elkaar mogen tutoyeren.

De geest van Tim Hofman waart met de dag sterker door het land van Joop van Thijn, Peer Mullens en De Vrolijke Trekkers. En er is geen enkele kans om te ontkomen aan de collectief opgeklopte verontwaardiging. Alle programma's die ik tegenwoordig voorbij zie komen, hebben het onderdeel 'Afrekenen met de familie De Mol' ingelast om duidelijk te maken dat de programmamakers bij de goede Nederlanders horen en ook met kromme tenen naar alle onthullingen hebben gekeken. Niet dat iemand gaat denken dat zij ook fout zijn geweest. Ineens durft iedereen op te staan om er lekker op los te trappen en zelfs de toch al zo geplaagde Linda krijgt er ongenadig van langs. Ik hoor een stem in mijn hoofd iets roepen over een nacht van de lange messen, maar dat kan ook de echo van de om vergeving smekende Albert Verlinde zijn geweest die achterna werd gezeten door Humberto Tan. De burgemeester van Amsterdam heb ik er in elk geval nog niet over gehoord en die staat meestal toch vooraan als er valt te scoren door onrecht te bestrijden.

Geen gelukkige combinatie

Hoe kan de progressieve partij in mijn woonplaats Oisterwijk nu twijfelen aan de groenaanpak van de gemeente? Ik zit naar een foto van een fonkelnieuw parkeerterrein te kijken en ik moet zeggen dat het groen daar bijzonder grondig is aangepakt. Zo grondig, dat ik het heel erg overdreven vind om in het artikel te beginnen over de eikenprocessierups en de zoektocht van de gemeente naar alternatieve manieren om die diertjes te bestrijden.

Tenzij de toevoeging is bedoeld als humoristische noot om de lezers in deze moeilijke tijd nog wat vermaak te bieden. Dat kan natuurlijk. Al lijkt de verklaring mij ergens toch ook vergezocht. De groenaanpak in mijn woonplaats is een serieuze zaak. Zeker nu het leven op aarde wordt bedreigd door ondernemingen die het aanpakken van groen tot kunst hebben verheven.

Nu weet ik natuurlijk best dat parkeerterreinen en bomen geen gelukkige combinatie vormen. Net zomin als de combinatie parkeerterreinen en metalen palen, al lijkt de gemeente waar ik geboren en getogen ben daar vreemd genoeg minder moeite mee te hebben. Misschien omdat daarop verbodsbordjes kunnen worden bevestigd, die de gemeentelijke handhavers dan weer de kans geven bonnen uit hun mobiele printertjes te laten komen. Zelf heb ik daar ook mee te maken gekregen en ik kan de gemeente uit eerste hand verzekeren dat het met de arbeidsmoraal van het personeel wel goed zit.

Wat dit met de groenaanpak te maken heeft? Helemaal niks, maar ik wil het er af en toe toch nog even over hebben. De weigering open te staan voor een beroep op redelijkheid heeft ruim honderd euro gekost en voor dat bedrag wil ik mij wel kunnen amuseren. Het is al erg genoeg dat ik van wat ik met

schrijven verdienen geen cent mag houden. Maar ondertussen wel met drie handhavers op de loer liggen om te azen op wat de gemeente nog niet heeft afgepakt. Als struikrovers, maar dan dus zonder de struiken.

Maar nu terug naar de groenaanpak. Ik kan mij herinneren dat de groenaanpak laatst topprioriteit had toen een oversteekplaats voor fietsers moest worden aangepakt. Je kunt zeggen dat het overschilderen van een stuk fietspad in een rustgevende kleur strikt genomen niet tot groenaanpak mag worden gerekend, maar wij moeten bedenken dat het voor de gemeente ook allemaal nieuw is. In de loop der jaren zal het proces heus wel een ontwikkeling doormaken.

Het komt vaker voor dat een politieke partij in mijn woonplaats flink de trom roert over een onderwerp dat lekker in het gehoor ligt. Ik heb vroeger vaak op de publieke tribune gezeten, in blijde verwachting van wat er allemaal te genieten zou zijn. Meestal viel dat laatste echter erg tegen en werden de schoten afgevuurd met een defect klapperpistooltje. Na jarenlange trouwe dienst heb ik, geholpen door corona, maar een andere hobby gezocht. Ik wil alleen maar zeggen dat een partij met twijfel niet altijd een sleutel is voor succes.

In het zonnetje

Bij een bekende talentenjacht gebeurde het al, bij de succesvolste voetbalclub van Nederland blijkbaar ook. Dronken van de eigen roem rukken heren de broek naar beneden om onschuldige meisjes te belagen met foto's van lichaamsdelen die zulke meisjes niet wensen te ontmoeten. Alsof er ook maar één vrouw is die zich op die manier laat overhalen tot een nadere kennismaking. Zondaar Mark Overmars, want daar hebben wij het natuurlijk over, heeft direct laten weten dat hij erg veel spijt heeft en dat hij nu beseft dat hij het niet had mogen doen. Waarschijnlijk gelooft hij echt in die woorden. Zoals een zekere staatssecretaris ooit geloofde dat een eerst door hem weggestuurde asielzoeker wel eerst even met hem naar een voetbalwedstrijd wilde.

Eigenlijk zou iedereen die een dergelijke foto krijgt toegestuurd hem meteen met een korte toelichting de op Internet moeten knallen. Deze lekkernij wordt u aangeboden door het snoepje van de week Mark Overmars. Dan zal het snel afgelopen zijn met die mannelijke veroveringsdrift. Het is absoluut niet de manier om vrienden te maken, dat zeg ik er meteen bij, maar het levert wel een prachtig verhaal op dat tijdens saaie verjaardagsfeestjes wonderen doet.

Alhoewel, helemaal zeker ben ik er ook weer niet van dat de heren zich hierdoor laten afschrikken hun geval in het zonnetje te zetten. Sommige slechte gewoonten worden heel snel met de mantel der liefde bedekt. Ik heb laatst gelezen dat een zo iemand in Spanje na ontslag vrijwel meteen bij een andere ploeg aan de slag kon. Niks menselijks is de voetbalbestuurders vreemd en wie voor succes zorgt, mag af en toe best zijn trots voor de dag

halen in het kader van een fotoshoot. In het Walhalla van de superclubs gelden andere regels dan voor het gewone volk.

Het is heel goed mogelijk dat onze Mark alleen alvast probeerde te wennen aan die bijzondere manier van leven. Hij kon er nu eenmaal niet pardoes mee beginnen internationale modellen lastig te vallen met foto's van zijn zaakje. Zulke dingen moest hij oefenen, anders ging hij geheid op zijn gezicht. In die wereld werden losers die de fitnesses niet in de vingers hadden met de nek aangekeken en dat risico wilde Mark niet lopen.

Vroeger schenen mensen met humor – ik heb het alleen van horen zeggen, want mijn beentjes zijn er te kort voor – plaats te nemen op de glasplaat van het kopieerapparaat. Dat doet verveling met iemand, wat uiteraard geen excuus is voor die onsmakelijke bezigheid. De meeste kantoorpietjes hadden er geen kwade bedoelingen mee. Zulke foto's met de wereld delen, deden alleen zielige stumpers die het nodig hadden voor een goed gesprek hun toevlucht te nemen tot de Chick of de Rosie. Weinigen deden een olijke strik om de kopie en schoven het presentje in het postvak van de secretaresse van de baas. Dat hoop ik tenminste. Mocht iemand beter weten, dan vraag ik met klem die wetenschap niet met mij te delen.

Modulaire constructie

Premier Mark Rutte en minister Sigrid Kaag hebben expres een staatssecretaris aangesteld om de wantoestanden bij de Belastingdienst op te lossen. Op die manier kunnen zij zichzelf mooi op een veilige afstand plaatsen en kunnen zij volhouden het heel erg te vinden voor de slachtoffers.

Mocht iemand nog illusies koesteren: dat is dus absoluut niet het geval. De premier heeft een hart dat klopt voor de grootverdieners en wij hebben een minister van Financiën die de dagen aftelt tot zij het stokje van Mark mag overnemen. Nog zoveel dagen tot zij weer op reis mag naar haar geliefde Midden-Oosten. De mensen die nog altijd worden gemangeld, moeten zich maar wenden tot Marnix van Rij. Hij is er tenslotte voor aangenomen. Dat hij maar probeert of het lukt de discriminatie op grond van uiterlijke kenmerken goed te praten.

Het kabinet heeft ook staatssecretarissen voor Groningen en de armoede. Allemaal dossiers die naar believen rond kunnen gaan zonder dat de kernleden van het kabinet zich er zorgen over hoeven te maken. Zij zijn de palingen die zich heel senang voelen in hun emmer snot. Met nieuw leiderschap heeft het dan wel niks te maken, laat staan dat het nieuwe elan mag worden genoemd, maar de modulaire constructie van het kabinet biedt wel de mogelijkheid heel snel verantwoordelijke bewindslieden te vervangen.

Nieuw is het niet. Op de televisie hoor ik een Britse politieke duider praten over de brokkenpilot aan zijn kant van het Kanaal. Ja, Boris Johnson is een politieke ramp, maar wel een ramp die leuk uit de hoek kan komen. Daarom hebben de Britten in tegenstelling tot de rest van de wereldbevolking een uitgesproken zwak voor Boris. Zoals ik toch een zwak heb voor

Mark, omdat die ook heel grappig kan zijn. Als ik dan toch naar de afgrond moet lopen, kan ik net zo goed gebruik maken van het aangeboden amusement. Dat zwak heb ik helemaal niet voor Sigrid. Het zal er wel aan liggen dat wij niet hetzelfde gevoel voor humor hebben. Dan vind ik het moeilijk om iemand het voordeel van de twijfel te gunnen. Bovendien heeft zij al op voorhand aangegeven niet op koffiedrinkers te zitten wachten en dan kan ik er verder weinig meer mee.

In de Verenigde Staten bereidt intussen een andere revueartiest zich klaar voor zijn optreden na te pauze. Donald Trump is helemaal terug van weggeweest als ik de berichten mag geloven en hij belooft de bestormers van het Capitool alvast gratie in het geval van zijn overwinning. Het spijt mij voor de mensen die net als ik hoopten van hem verlost te zijn.

Strafkwijtschelding en de opdracht het leven van zijn stemmende stelende voorganger eens flink onder druk te zetten: zoiets hoef je de inwoners van het land van de onbegrensde mogelijkheden maar één keer te zeggen. Ik zie het nog gebeuren dat het bejaardenhuis waar Joe Biden binnenkort wordt ingeleverd zich schrap moet zetten voor aanvallen door een razende indiaan met horentjes. De Amerikanen weten wel dat het voor geen meter deugt, maar zij kunnen er toch ook wel weer om lachen.